

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

Kenmerk: 11/38

Het Scheidsgerecht, samengesteld als volgt:

mr. A. Hammerstein, wonende te Arnhem, voorzitter,
dr. P.D.J. Vegt, wonende te Leiderdorp, en
mr. R.P.D. Kievit, wonende te Mijnsherenland, arbiters,
bijgestaan door mr. A.T.B. de Vries, griffier,

heeft op 16 augustus 2012 het navolgende arbitraal vonnis gewezen in de zaak van:

1. DR. A.,

wonende te Z.,

2. DRS. B.,

wonende te Y.,

eiseressen,

gemachtigde: mr. H.W.P.B. Tamineau,

tegen:

de rechtspersoonlijkheid bezittende stichting

C.,

statutair gevestigd te X.,

verweerster,

gemachtigde: mr. drs. P. Bergkamp.

1. Procesverloop

- 1.1 Bij arbitraal (tussen)vonnis van 26 april 2012 heeft het Scheidsgerecht geoordeeld dat de opzegging door verweerster van de toelatingsovereenkomsten met eiseressen in stand blijft. Partijen mochten zich nader uitlaten over de overige vorderingen.
- 1.2 Eiseressen hebben bij memorie na (tussen)vonnis hun vorderingen gehandhaafd aldus dat zij het Scheidsgerecht verzoeken:
- verweerster te veroordelen tot vergoeding van de huidige waarde van de goodwill van beider praktijken, in die zin dat naast de opgebouwde waarde ook de kosten van de lening nodig voor de financiering vergoed worden;
 - verweerster te veroordelen tot vergoeding van hun persoonlijke schade, die wordt begroot op een bedrag van € 50.000,-- per persoon;
 - verweerster te veroordelen tot betaling van een schadevergoeding voor gederfd inkomen, zoals nader in de memorie is omschreven;
 - verweerster te veroordelen tot betaling van een bedrag van € 94.912,17 per persoon ter vergoeding van de kosten van de waarneming van hun praktijken in de periode waarin zij arbeidsongeschikt waren;

- verweerster te veroordelen om aan eiseressen de kosten van rechtsbijstand te vergoeden, ten bedrage van € 33.999,38 en € 3.540,32 voor eiseres onder 1, en ten bedrage van € 22.801,37 en € 2.619,26 voor eiseres onder 2,
 - dit alles vermeerderd met de wettelijke rente.
- Eiseressen hebben verzocht D. alsnog te horen.

1.3 Verweerster heeft hierop bij nadere memorie van 10 juli 2012 (met één productie) gereageerd.

2. Nadere beoordeling van het geschil

2.1 Het Scheidsgerecht verwijst naar zijn arbitraal vonnis van 26 april 2012. Wat de opzegging van de toelatingsovereenkomsten betreft is dit vonnis een eindvonnis. In het dictum zijn immers de desbetreffende vorderingen van eiseressen afgewezen. Voorts ziet het Scheidsgerecht in de stellingen van eiseressen ook geen aanleiding terug te komen van zijn zonder voorbehoud gegeven (overige) beslissingen. Voor het horen van de heer D. bestaat geen goede grond omdat hij geen verklaring kan afleggen over feiten die het Scheidsgerecht voor de beoordeling van resterende vorderingen van belang acht.

2.2 De rechtsgeldige opzegging van de toelatingsovereenkomsten berust op gewichtige redenen die erop neerkomen dat de samenwerking binnen de maatschap anesthesiologie zodanig gebrekkig is dat daardoor de kwaliteit van de zorg in gevaar komt en de patiëntveiligheid bedreigd wordt. Het Scheidsgerecht is tot de conclusie gekomen dat aan eiseressen te dier zake een ernstig verwijt gemaakt kan worden. De stelling van eiseressen dat verweerster tekortgeschoten is in de ondersteuning van de vakgroep, heeft het Scheidsgerecht als niet gegrond verworpen. Van bijzondere omstandigheden die billijkheidshalve tot een vergoeding voor de financiële gevolgen van de opzegging kunnen leiden, is niet gebleken. Naar het oordeel van het Scheidsgerecht is de beëindiging van de toelatingsovereenkomst een gevolg van de door verweerster aan eiseressen verweten gedragingen en nalatigheden en van hun onvermogen binnen de vakgroep een behoorlijke samenwerking tot stand te brengen. Deze omstandigheden liggen geheel binnen de risicosfeer van eiseressen en de gevolgen daarvan komen voor hun rekening. Op grond hiervan komt hun geen vergoeding toe van enige schade, waaronder ook de “persoonlijke schade” wordt begrepen. Indien met het laatste is bedoeld een vorm van immateriële schadevergoeding te vorderen, ligt ook de ongegrondheid van die vordering in het voorgaande besloten.

2.3 De vordering tot vergoeding van de kosten van waarneming tijdens de periode van arbeidsongeschiktheid ontbeert een deugdelijke rechtsgrond. Die kosten komen immers, zoals blijkt uit art. 15 van de overgelegde maatschapsovereenkomst, voor rekening van eiseressen, die gehouden zijn tijdens (langdurige) arbeidsongeschiktheid voor hun waarneming zorg te dragen. Voor zover zij dat niet hebben gedaan en daarin op andere wijze is voorzien, komen de gevolgen daarvan voor hun rekening. In elk geval valt niet in te zien waarom verweerster die kosten zou moeten dragen, nu de praktijkinkomsten tijdens arbeidsongeschiktheid in beginsel aan de maatschap toekomen en eiseressen niet hebben gesteld dat zij geen recht hebben op hun normale

aandeel in de inkomsten van de maatschap tot de datum van beëindiging van hun toelating tot het ziekenhuis van verweerster.

- 2.4 Met betrekking tot de vordering tot vergoeding van de goodwill overweegt het Scheidsgerecht als volgt. Verweerster heeft niet de contractuele verplichting aan eiseressen hun goodwill te vergoeden, maar zij is wel gehouden aan hun opvolgers bij toelating de voorwaarde op te leggen dat zij aan eiseressen de waarde van de goodwill vergoeden. Verweerster is van plan opnieuw vrijgevestigde anesthesiologen aan te trekken en in zoverre zou het opleggen van deze voorwaarde tot gevolg hebben dat aan eiseressen goodwill wordt betaald. Omdat volgens verweerster nog onduidelijk is of en wanneer opvolgers kunnen worden aangetrokken, ontstaat voor eiseressen onzekerheid over de mogelijkheid van vergoeding van goodwill en ontstaat ook het risico dat deze goodwill, zoals verweerster heeft doen aanvoeren, geheel of gedeeltelijk “verdampt”. Het Scheidsgerecht acht het onbillijk als dit risico geheel ten laste van eiseressen komt, en ziet daarom grond verweerster te veroordelen tot vergoeding van de waarde van de goodwill van de praktijk van eiseressen per 7 mei 2012, volgens de gebruikelijke normen van de OMS en met inachtneming van de omstandigheden van dit geval. Mochten partijen omtrent de hoogte van de goodwill geen overeenstemming bereiken, dan kunnen zij de desbetreffende vordering alsnog in het kader van deze procedure aan het Scheidsgerecht voorleggen.
- 2.5 De kosten van het Scheidsgerecht komen billijkheidshalve voor rekening van verweerster. Voor het overige dienen partijen ieder de eigen kosten te dragen.

3. Beslissing

Het Scheidsgerecht wijst het navolgende arbitrale vonnis:

- 3.1 Verweerster is gehouden aan ieder van eiseressen de goodwill van hun praktijk te vergoeden per 7 mei 2012 overeenkomstig de gebruikelijke normen van de OMS en met inachtneming van de omstandigheden van dit geval. Als partijen hierover geen overeenstemming bereiken, wordt de hoogte van het bedrag alsnog bepaald in deze arbitrale procedure.
- 3.2 De overige vorderingen van eiseressen zijn niet toewijsbaar.
- 3.3 De kosten van het Scheidsgerecht, vastgesteld op een bedrag van € 5.248,96, worden verhaald op het door eiseressen gestorte voorschot en komen voor rekening van verweerster, die dit bedrag dient te voldoen aan eiseressen met de wettelijke rente vanaf drie dagen na de datum van dit vonnis tot de voldoening.
- 3.4 Partijen dienen verder de eigen kosten te dragen.

Dit vonnis is gewezen te Utrecht en op 16 augustus 2012 aan partijen verstuurd.